

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa Š. bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. R., advokátom so sídlom v B., proti odporkyni Z., bývajúcej vo Z., podnikajúcej pod obchodným menom Z. – S., zastúpenej JUDr. J., advokátom so sídlom vo Z., o zaplatenie 2 100 Sk s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 16 C 71/2005, o dovolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 9. októbra 2007 sp. zn. 16 Co 234/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľovi 690 Sk do rúk JUDr. R., advokáta so sídlom v B., do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Zvolen rozsudkom z 31. mája 2007 č.k. 16 C 71/2006-261 zamietol návrh, ktorým navrhovateľ žiadal zaviazať odporkyňu zaplatiť mu 2 100 Sk s príslušenstvom. Navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť odporkyni trovy konania 6 915 Sk na účet jej právneho zástupcu a nahradiť trovy konania štátu v sume 150 Sk na účet súdu prvého stupňa do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie navrhovateľa rozsudkom z 9. októbra 2007 sp. zn. 16 Co 234/2007 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že odporkyni uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 2 100 Sk s 9 % úrokom z omeškania ročne od 31. októbra 2004 do zaplatenia a nahradiť mu trovy prvostupňového aj odvolacieho konania vo výške 18 584 Sk na účet právneho zástupcu navrhovateľa v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Proti tomuto rozsudku podala dovolanie odporkyňa, ktoré odôvodnila poukazom na ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. Namietala nesprávne skutkové a právne posúdenie veci, najmä nesprávny výklad § 19 ods. 2, 4 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa odporujúci platnej právnej úprave, nesprávnu právnu argumentáciu odvolacieho súdu ako aj hodnotenie vykonaných dôkazov. V dôvodoch dovolania zopakovala podrobne svoje tvrdenia o spôsobe vybavovania reklamácie uvádzané v priebehu konania. Dovoláním napadla aj výrok o trovách konania, pretože navrhovateľ si náhradu trov konania neuplatnil a výpočet trov je nepreskúmateľný. Žiadala rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

Navrhovateľ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu je vecne správny, pretože odporkyňa neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že reklamáciu tovaru vybavila včas. Pre prípad, že dovolanie nebude odmietnuté, navrhol dovolanie zamietnuť. Zároveň žiadal priznať náhradu trov dovolacieho konania za jeden úkon právnej služby vo výške 500 Sk a režijný paušál 190 Sk.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorá je zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovoláním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, len pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v § 237 O.s.p. a § 238 O.s.p.

Ustanovenie § 237 O.s.p. vyjadruje zámer, aby v prípade výskytu mimoriadne závažných procesných väd bolo dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku a uzneseniu) odvolacieho súdu. O vadu takejto povahy ide, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,

f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie vylúčené.

So zreteľom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania z dôvodu uvedeného v dovolaní, ale sa zaoberal i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Žiadna z týchto väd však nebola v dovolaní tvrdená a v dovolacom konaní ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania odporkyne preto z tohto ustanovenia nemožno vyvodiť.

V § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. sú vymedzené znaky rozsudkov, pri danosti ktorých zákon (bez ohľadu na povahu prejednávanej veci alebo predmetu konania) vyjadril svoj zámer, aby určité rozsudky bolo možné napadnúť dovolaním. V § 238 ods. 1 O.s.p. ustanovil, že dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V § 238 ods. 2 O.s.p. pripustil dovolanie tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. V § 238 ods. 3 O.s.p. odvolaciemu súdu zveril oprávnenie založiť prípustnosť dovolania proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý má po právnej stránke zásadný význam.

V ustanoveniach § 238 ods. 4 a 5 O.s.p., ktoré majú vo vzťahu k jeho predchádzajúcim odsekom povahu špeciálnej úpravy a obsahujú výnimky z nich, je vyjadrený zámer zákona, aby určité rozhodnutia (buď so zreteľom na povahu prejednávanej veci alebo vzhľadom na určité špecifiká predmetu konania) neboli v dovolacom konaní prejednané. V § 238 ods. 4 O.s.p. vylúčil prípustnosť dovolania proti určitým rozsudkom vydaným vo veciach upravených Zákonom o rodine. V § 238 ods. 5 O.s.p. vyslovil neprípustnosť dovolania proti rozsudkom vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach

desaťnásobok minimálnej mzdy (na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada). V prípadoch, na ktoré dopadá § 238 ods. 4 a 5 O.s.p. je zo zákona vylúčená prípustnosť dovolania, aj keby smerovala proti rozsudkom uvedeným v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti zmeňujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorý bolo rozhodnuté o peňažnom plnení 2 100 Sk (na príslušenstvo sa neprihliada). Výška minimálnej mzdy ku dňu podania návrhu (23. decembra 2004) predstavovala 6 500 Sk (viď nariadenie vlády č. 525/2004 Z.z.), a jej trojnásobok 19 500 Sk. Dovolanie odporkyne teda smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu o peňažnom plnení, ktoré neprevyšuje trojnásobok minimálnej mzdy. Na danú vec sa preto, i keď inak ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), vzťahuje ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p., ktoré vzhľadom na výšku peňažného plnenia vylučuje prípustnosť dovolania odporkyne.

Prípustnosť dovolania odporkyne by vzhľadom na vyššie uvedené mohla založiť len existencia procesnej vady v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ dovolateľka namieta nesprávne hodnotenie dôkazov, dovolací súd uvádza, že v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov, nejde o dôvod, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 42/1993).

Dovolateľka tiež namieta, že dovolaním napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný a z tohto dôvodu nemôže byť ani správny. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia je konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považovaná za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá je síce relevantným dovolacím dôvodom (ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, sama osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá, a to ani podľa § 237 O.s.p. (viď napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 111/1998).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z vyššie uvedených dôvodov dospel k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie odporkyne procesne neprípustné.

Dovolateľka napadla dovolaním aj výrok rozsudku o trovách konania. Aj keď tento výrok je súčasťou rozsudku, má rozhodnutie odvolacieho súdu charakter uznesenia. Tento

charakter nestráca, i keď rozhodnutie o trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania treba prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho posudzovať podľa ustanovení vymedzujúcich prípustnosť dovolania proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.). Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, ak je napadnuté zmeňujúce uznesenie (§ 239 ods. 1 O.s.p.) alebo potvrdzujúce uznesenie, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Ako je ale výslovne uvedené v § 239 ods. 3 O.s.p., ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie (medzi iným) o trovách konania. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. teda vylučuje prípustnosť dovolania odporkyne proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania. Keďže ani vo vzťahu k tomuto výroku dovolateľka netvrdila existenciu vady konania v zmysle § 237 O.s.p. a vada tejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo, nemožno prípustnosť dovolania proti výroku o trovách konania vyvodiť ani z § 237 O.s.p.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky procesne neprípustné dovolanie odporkyne odmietol podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Trovy konania v danom prípade spočívajú v odmene advokáta za právnu službu, ktorú mu poskytol vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu odporkyne (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzu tarifnej odmeny určil podľa § 10 ods. 1 tejto vyhlášky vo výške 500 Sk, čo s náhradou výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu (§ 16 ods. 3 vyhlášky), t.j. vo výške 190 Sk, predstavuje spolu 690 Sk.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 5. augusta 2008

JUDr. Emil F r a n c i s c y , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková